

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30. 222/2009/7. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr. Kemenes László ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Sárvári Nóra ügyvéd által képviselt **alperes** ellen jutalék megfizetése iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 14.G.305.334/2007. szám alatt indult és a Fővárosi Bíróság 2009. február 3-án kelt 1.Gf.77.655/2008/5. számú ítéletével befejezett perben a jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati és a felperes által benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Bíróság 1.Gf.77.655/2008/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.G.305.334/2007/11. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1,592.200 (Egymillió-ötszázkilencvenkétezer-kétszáz) forint másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes mint kereskedelmi ügynök és az alperes mint megbízó 2001. szeptember 26-án megállapodást írtak alá, mely szerint a felperes az alperes képviseletében eljárva, érdekében, adásvételi szerződések közvetítésére vállalkozik, az alperes javára piackutatást végez. A 3. pont értelmében a szerződés kiterjed az alperesi know-how értékesítésére is. A szerződés 2001. október 1-jén lépett a megállapodás szóhasználatára szerint érvénybe, 2006. december 31-éig lett volna az 5. pont szerint hatályban. A rendkívüli felmondás körében akként rendelkezik, hogy bármelyik fél súlyos szerződésszegése esetén a másik fél írásban felszólítja a szerződő felet, hogy a szerződésszegő magatartását haladéktalanul, de legkésőbb 30 napon belül szüntesse meg, ennek hiányában a szerződés azonnali hatállyal felmondható. A 9. pont kizárólagossági

klauzulát tartalmaz. A 10. pont a díjazásra vonatkozóan többek között azt tartalmazza, hogy az alperesi know-how értékesítése esetén a felperest 5 % + ÁFA illeti meg, az eladóhoz befolyt deviza árul ellenérték forintbani megfelelője alapján, árfolyamként az illetékes kereskedelmi bank által az eladó javára történt jóváírás az irányadó. A szerződés 10. pontja azt is tartalmazza, hogy a megbízottat megilleti a díjazás a szerződés érvényessége alatt kötött, de már lejárat után teljesített adásvételi szerződések után is. A 18. pont rögzítette a szerződésre a Ptk. és az ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény rendelkezései az irányadóak.

Az alperes a felperes szervezésében 2001. októberében Kínába utazott, ott találkozott azzal a kínai céggel, mely később egyik szerződő partnere lett. 2001. október 23-án a kínai cég és az alperes szándéknyilatkozatot írt alá, ebben rögzítették, hogy az új zománcolt vegyipari technológiai átadásra vonatkozó ajánlatot az alperes 2001. október 26-áig, illetve további dokumentációkat 2001. november 30-áig a kínai partnernek átadja. A kínai fél képviselőit budapesti látogatásra hívták meg, a szándéknyilatkozatban rögzítették, hogy legkésőbb 2002. január 31-éig megállapodnak. 2001. november 9-én elkészült az alperes ajánlatterve. 2001. november 23-án a felperes értesítette az alperest, hogy a kínai felet érdekli a vegyes vállalati együttműködés. A felperes 2001. december 4-i levelében javaslatot tett a felek közötti szerződés módosítására, e szerint amennyiben az alperes vagyoni jogot értékesít a kínai fél számára a vételárra nézve 3 % jutalék illeti meg. Az alperes 2002. január 17-i levelében ezt elfogadta. A felperes 2002. január 21-i levelében a 3 %-ot elfogadta és a 4 hónapi munka költségei részbeni fedezésére előleget kért. Az alperes 2002. január 28-i levelében azt közölte, hogy a felek között nem jött létre 5 %-os jutalékban megállapodás, az alperes a bruttó 3 %-ot elfogadja, előleget azonban nem fizet, ha ezen igényét a felperes fenntartja, a kapcsolatot megszüntnek tekinti. Az alperes 2002. március 26-án írásban közölte a felperessel, hogy arra a következtetésre jutott, miszerint a szerződés-tervezetektől következő munkákat a felperes nem kívánja elvégezni, újabb feltételekkel állt elő, így a cégek közötti kapcsolatot befejezettnek tekinti. A felperes 2002. január végét követően az alperes részére munkát nem végzett.

2002. október 11-én szerződés jött létre két kínai cég és az alperes között, az alperes által gyártott üvegzománcozott termékek gyártmány és gyártás-technológiájának, know-how-jának átadása tárgyában. E szerződésben rögzített díj 67,22 %-át a technológiai know-how díja képviseli, 30 %-át a technológiai dokumentáció és a Kínán kívüli továbbképzés képezi, míg 2,78 % a technológiai tanácsadás díja. A szerződés alapján a Kínai fél az alperesnek 2003. március 13-án (helyesen: 17-én) 333.044,62 USD-t, 2003.

október 3-án 1,328.771 USD-t, 2004. február 555.214 USD-t fizetett. (Ez utóbbi kifizetéssel összefüggésben a felülvizsgálati kérelem azt állítja, hogy ezen összeg két részletben került kifizetésre.)

A felperes módosított kereseti kérelmében megbízási díj címén 110.851 USD-t, ebből 16.652,25 USD után 2003. május 1-jétől, 66.438,55 USD után 2003. november 1-jétől, 27.760,7 USD után 2004. március 1-jétől 4 % késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítélete indokolásában többek között kifejtette, hogy a felek a szerződést nem közös megegyezéssel szüntették meg. Az alperes által hivatkozott levél nem tartalmaz konkrét, a felperes súlyos szerződésszegő magatartására vonatkozó kijelentést, nem hívja fel a felperest ennek megszüntetésére. A 2002. március 26-i levél alapján megállapítható, hogy a felperes a további közreműködéstől el volt zárva. Ezért a Ptk. 478. § (3) bekezdése alapján a felperes díjának tevékenységével arányos részét követelheti. A szerződés lehetetlenné válása folytán, ha az az alperesre visszavezethető okból szűnt meg, a felperes kárának megtérítésére tarthatna igényt. A bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2001. augusztusától 2002. januárjáig a közreműködői tevékenységet ellátta, bár ennek eredményeképpen konkrét szerződés megkötésére nem került sor. Mivel a felperes kártérítés iránti keresetet, az arányos díj meghatározására vonatkozó szakértői indítványt nem terjesztett elő, ezért a keresetet elutasította.

A Fővárosi Bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy kötelezte az alperest 5,919.576 Ft tőke és kamatai megfizetésére. Kifejtette, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek közötti szerződés know-how értékesítése eseteire is tartalmazott a felperes részére jutalékokat. Az alperes jogellenesen mondta fel a szerződést, elzárta ezzel a felperest 2002. március 26-át követően a szerződésszerű teljesítés lehetőségétől. A felperes addig végzett munkája ellenértékeként a Ptk. 478. § (3) bekezdése alapján díjazása arányos részét követelheti. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben arra a következtetésre jutott, hogy a felperes szerződéses kötelezettsége teljesítését megkezdte, és azt szerződésszerűen teljesítette 2002. márciusáig. A felperes létrehozta a kapcsolatot az alperes és a kínai partner között, vele a személyes kapcsolatfelvételt megszervezte. Nincsen jelentősége annak, hogy a kínai félnek nem termék, hanem know-how került értékesítésre. Az alperes a szerződés 12. pontjában írt kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes munkájával arányos díjazásra jogosult, figyelemmel arra is, hogy kártérítési igényt nem terjesztett elő. A másodfokú

bíróság álláspontja szerint annak megítélése, hogy a felperes a közvetítői tevékenységet milyen mértékben teljesítette, nem szakkérdés. A bizonyítékok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes megbízási díj igénye az általa elvégzett munka 50 %-ában állapítandó meg. Ezen 50 % a felperest megillető know-how értékesítése kapcsán az alperes által kötött 2002. október szerződés díja, mint jutalék alap után járna. Mivel a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének a másodfokú bíróság a kínai szerződésben a know-how díjaként szereplő 1,445.940 USD-t vette figyelembe. Álláspontja szerint a felek a jutalék mértékét 3 %-ra módosították levelezésükben. Így a felperest az 1,445.940 USD 3 %-ának az 50 %-a, vagyis 21.689,1 USD illeti meg. A felperes a megbízási díjat a know-how ellenértéke alapján igényelheti, nem a teljes kifizetés után, ami 2,227.700 USD volt. Ezért a kínai féltől befolyt egyes részösszegek 65 %-a vehető figyelembe, ennek megfelelően az első 333.044,62 USD 65 %-ának 3 % vagyis 3.247,185 USD (919.968 Ft), 1,328.771 USD után 12.955,5 USD (3,606.486 Ft), 555.214 USD után 5.413,33 USD (1,393.122 Ft) illeti meg. A késedelmi kamat kezdő időpontját a GK 66. számú állásfoglalásra tekintettel a kereseti kérelem benyújtásának napjában állapította meg egységesen.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, eltérő indokolás mellett. Álláspontja szerint a jogerős ítélet tévesen alkalmazta a Ptk. 478. § (3) bekezdését, megalapozatlanul értékelte a felperes közvetítői tevékenységét, továbbá helytelenül határozta meg számítási hibát vétve a marasztalási összeget.

A felek között önálló kereskedelmi ügynöki szerződés jött létre. E szerződés típusát a 2000. évi CXVII. törvény szabályozza és csak másodlagosan irányadóak a Ptk. rendelkezései. A szerződésben írtak alapján megállapítható, hogy a megbízottat a díjazás a szerződés érvényessége alatt kötött, de már a lejárat után teljesített adásvételi szerződések után illeti meg. Ez az azonnali hatályú felmondás esetén is irányadó. A felek akarata az volt, hogy az ügynököt ne illesse meg jutalék azon szerződések kapcsán, melyek az ügynöki szerződés megszűnéséig még létre sem jöttek. A méltánytalan helyzet kialakulását megelőzendő rendelkeztek a szerződés 16. pontjában a kiegyenlítés jogintézményéről. A tényleges tevékenységgel arányos díjazásra a felek ügyleti akarata nem terjedt ki. Alperes e körben hivatkozott a 2000. évi CXVII. törvény 10. § (2) bekezdésében írtakra, mely az arányos jutalékot nem biztosítja, így tehát a Ptk. 478. § (3) bekezdése álláspontja szerint nem alkalmazható. A konkrét szerződéskötési ajánlat a szerződés megszűnéséig nem érkezett meg, a végső ügyletkötésig hét hónap telt el. A 2000. évi CXVII. törvény 10. § (2) bekezdés b/ pontja szerint megkövetelt túlnyomó közreműködés sem állapítható

meg még akkor sem, ha elfogadná azt a másodfokú bírósági álláspontot, hogy a szerződés megkötése 50 %-ban vezethető vissza a felperes tevékenységére. Alperes hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság elvi határozataiban foglaltakra, mely szerint, ha a felek a megbízónak járó díjat sikerdíjként vagy jutalékként kötötték ki, annak esedékessé válását a megbízás eredményéhez fűzik, a megbízott nem alapozhatja díjkövetelését a Ptk. 478. § (2) és (3) bekezdésében írtakra. A megbízott nem térhet át a tevékenységgel arányos díj iránti igényre, csak akkor, ha a sikerdíj kikötése bármilyen okból érvénytelennek minősül.

A másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes megbízási díj igénye az általa végzett munka ellenértékeként 50 %-ban alapos. Az alperes nem kapott arra vonatkozó bírói iránymutatást, miszerint neki kellene bizonyítania, hogy milyen előzetes tárgyalások, egyeztetések folytán kerül sor a kínai felekkel a szerződés megkötésére. A másodfokú bíróság ítéletében nem részletezte milyen mérlegelési szempontok alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes 50 %-ban jogosult díjazásra, így az ítélet evonatkozásban megalapozatlan. A felperes az egyeztetésekben 2001. évben vett részt. A szerződés jóval később 2002. október 11-én került megkötésre, egy olyan harmadik fél bevonásával, aki vonatkozásában a felperes semmilyen közvetítői tevékenységet nem végzett. Bírói felhívásra az alperes bizonyítani tudta volna, hogy a know-how értékesítése tárgyában a felperes közvetítői tevékenysége elenyésző jelentőségű. A felperes konkrétan know-how-ra irányuló közvetítői tevékenységet nem végezhetett. Az alperes sérelmezte, hogy a perben eljáró bíróságok egyezően úgy ítélték meg, hogy a felperest az alperes zárta el a közvetítői tevékenység ellátásától. Felróható magatartásával az alperes lehetetlennítette el a szerződés teljesítését. Valójában miután az alperes a felperes minden alapot nélkülöző előleg fizetési igényétől elzárkózott, a felperes végleg beszüntette a szerződés teljesítése iránti minden további tevékenységet, valójában mindkét fél kifejezésre juttatta azon akaratát, hogy a szerződést nem tartja a továbbiakban irányadónak.

Az összegszerűséget illetően is tévedett a másodfokú bíróság. A harmadik 555.214 USD nem 2004. február 3-án folyt be, hanem 2004. február 4-én 333.155 USD, míg 222.059 USD 2005. november 28-án került megfizetésére, így helytelen az alkalmazott átváltási árfolyam.

A másodfokú bíróság szemben a megállapodásban írtakkal nem a számlavezető bankok által a dollár ellenérték befolyása napján alkalmazott devizavétel árfolyamot, hanem a szerződés szövegével ellentétesen a jegybanki középárfolyamot vette alapul. Ha ezeket az

árfolyamokat vesszük alapul, a marasztalási összeg - helyes számítás szerint - 4,682.155 Ft.

Számítási hibát követett el a másodfokú bíróság, amikor az USD-ben befolyt összegeket az általa alkalmazott árfolyammal forintra váltotta, etekintetben az alperes kijavítás iránti kérelemmel fordul a másodfokú bírósághoz. Ugyancsak tévedett a másodfokú bíróság a perköltség megállapításánál, itt is az arányokat számítási hiba folytán rosszul határozta meg, mely ugyancsak az ítélet kijavítására ad alapot.

Felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek megfelelő határozat meghozatalát kérte. Álláspontja szerint a 2000. év CXVII. törvény 5. és 9. §-át, a 10. § (2) bekezdés b/ pontját sérti a jogerős ítélet, továbbá figyelmen kívül hagyja a felek szerződéses akaratát. A hivatkozott törvény 5. §-a szerint az ügynöknek nem feladata a szerződés megkötése. A felperes 2002. március 26-áig minden ésszerű és elvárható erőfeszítést megtett a szerződés közvetítése érdekében. Az ügynök azzal, hogy a vevőt felkutatta, érdekében vele üzleti tárgyalásokat folytatott, írásbeli szándéknyilatkozatot szerkesztett és írt, iratott alá, feladatát teljes mértékben elvégezte. Az adott tényállás mellett nem vitatható, hogy a know-how értékesítési szerződés megkötésére a felperes tevékenységének eredményeképpen került sor, és az alperes jogellenes felmondása hiányában az ügynöki szerződés hatálya alatt azt megkötötték volna. Így a 2000. évi CXVII. törvény 10. § (2) bekezdés b/ pontja szerint is jogosult a felperes a teljes jutalékra.

Tévedett a másodfokú bíróság, amikor a jutalék vetítési alapjaként nem a megkötött szerződés alapján befolyt 2,217.000 USD-t vette alapul, hanem annak 67 %-át. Mind a szerződés tartalma, mind annak szövege, de még címe is egységesen rögzíti, hogy a kínai felet terhelő fizetési kötelezettség a know-how átadásáért keletkezett. Tévedett a másodfokú bíróság, amikor a jutalék mértékét know-how értékesítés után 3 %-ban állapította meg. A jutalék mértéke tekintetében csak akkor jött volna létre érvényes szerződésmódosítás, ha az akarategység a felek által felvetett más feltételek tekintetében is létre jött volna. Tétélesen felülvizsgálati kérelmében az alperest 110.850 USD + 20 % ÁFA jutalék megfizetésére kérte kötelezni a módosított keresetben megállapított kezdő időponttól számított 4 % késedelmi kamat felszámításával.

Az alperes ellenkérelmében vitatta a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben kifejtettek helytállóságát.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a felülvizsgálati kérelem alapos, míg a csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem, az alább kifejtett indokokra tekintettel.

A Ptk. az önálló kereskedelmi ügynöki tevékenységet önálló szerződéstípusként nem szabályozza, azt külön törvény a 2000. évi CXVII. törvény rendezi, akként, hogy a törvényben nem szabályozott kérdésekben a Ptk. rendelkezései az irányadóak (1. § (7) bekezdés). A felek a törvény rendelkezéseitől egyező akarattal eltérhetnek, ha a törvény az eltérést nem tiltja (2. § (1) bekezdés). Az 5-6. § meghatározza az ügynök kötelezettségeit, többek között azt, hogy az ügynök az adott helyzetben elvárható gondossággal a megbízó érdekeire figyelemmel, utasításai szerint köteles eljárni, minden ésszerű és elvárható erőfeszítést meg kell tennie a kereskedelmi ügynöki szerződésben meghatározott szerződések közvetítése érdekében. Ez a tevékenység azonban nem elegendő a szerződés teljesítéséhez, ha a felek az ügynök díjazását jutalékos formában kötötték ki. A 2000. évi CXVII. törvény 9. §-ának (1) bekezdése szerint az ügynök jutalékra akkor jogosult, ha a szerződés megkötésére az ügynöki szerződés hatálya alatt, avagy a 10. § (2) bekezdése szerint, ha a szerződés megkötésére az ügynöki szerződés megszűnését követően kerül sor, és a törvényben meghatározott feltételek megvalósulnak. A szerződés létrejötte önmagában csak a törvény 12. § (3) bekezdésében írt feltételek esetén alapozza meg az ügynök jutalékhoz való jogát. Az ott írt megállapodás hiányában a jutalék a törvény 12. § (1) bekezdésének a/ - b/ pontjában írt időpontban és mértékben esedékes, e feltételek között a felek választhatnak, de a (2) bekezdésben foglaltaktól, - tehát attól, hogy a jutalék legkésőbb akkor esedékes, amikor a harmadik személy a szerződést teljesítette - a kereskedelmi ügynök hátrányára nem térhetnek el. A törvényben írt "esedékesség" nem a jutalék fizetési határidejét, hanem a jutalékra való jog (váromány) perfektuálódását jelenti az esedékessé vált jutalék megfizetésének határidejéről a 13. § rendelkezik. Mindebből az következik, hogy a jutalék esedékessé válása szempontjából nincsen jelentősége annak, hogy a harmadik személy az ügynöki szerződés megszűnése után teljesített. A perbeli esetben a feleknek az a megállapodása, hogy a jutalék az ügynöki szerződés "lejárata után" teljesített adásvételi szerződések után is jár, összhangban van a törvény rendelkezéseivel. Abból, hogy ezt a kikötést a "jelen szerződés érvényessége alatt kötött" ügyletekhez kapcsolták nem lehet arra következtetni - a felülvizsgálati kérelemben írtakkal ellentétben - , hogy a felek szándéka e kikötéssel arra irányult, hogy a felperes jutalékra való jogosultságát a 10. § (2) bekezdésében írt esetre nézve - tehát az ügynöki szerződés megszűnése után kötött szerződések körére ki akarták volna zárni. A törvény biztosítja az ügynöknek - bizonyos feltételek esetén - az ügynöki szerződés megszűnése után kötött szerződések alapján a jutalékra való jogosultságát. Ha a felek ettől el kívánnak térni, akkor ebben egyértelműen és határozottan meg kell állapodniuk. E jog kizárásának közös szándékára a jutalék esedékességre vonatkozó jognyilatkozatból következtetni nem lehet. Ebben a vonatkozásban

tehát a felülvizsgálati kérelem nem volt alapos. A felek jogviszonyára tehát a törvény 10. §-a (2) bekezdésében írtakat alkalmazni kellett.

A felülvizsgálati eljárásban nem volt vitatott, hogy a felek között megállapodás a know-how átruházására vonatkozó szerződések közvetítésére is vonatkozott. A Legfelsőbb Bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a teljes jutalék kifizetésének feltételei - eltérő szerződéses rendelkezés hiányában - a 2000. évi CXVII. törvény 10. §-a (2) bekezdésének b/ pontja alapján fennállnak-e. A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint akkor illeti meg a felperest az ügynöki jutalék, ha a szerződéskötés túlnyomó részt a kereskedelmi ügynöki szerződés tartama alatt kifejtett tevékenységére vezethető vissza. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a másodfokú bíróság okszerű mérlegeléssel jutott arra a következtetésre, hogy a szerződéskötés túlnyomó részt a felperes tevékenységére nem vezethető vissza. A felperes az általa részletezett tevékenységekkel, megjelölt munkákkal ezen feltétel megvalósulását kellően nem bizonyította. A felperes 2002. januárjáig fejtett ki az alperes érdekében tevékenységet, így többek között létrehozta a kapcsolatot az alperes és az egyik szerződő fél között, tolmácsolt, különböző tervezeteket továbbított, a kínai partner és az alperes között közvetített, ugyanakkor ezen időtartam alatt a know-how értékesítés feltételei még kidolgozásra nem kerültek. Így a 2000. évi CXVII. törvény 10. § (2) bekezdés b/ pontja alapján a felperes jutalékra nem jogosult.

Az adott tényállás mellett a Ptk. 478. §-ának (3) bekezdése nem alkalmazható. A szerződésben meghatározott díjazási formára figyelemmel ugyanis a felperes a kifejtett tevékenységével arányos díjazásra jogszerűen nem tarthat igényt, mivel a szerződésben a közvetített szerződés alapján az alpereshez befolyt szerződéses ellenérték alapul vételével került a felperest megillető jutalék megállapításra, vagyis a felek között eredménykötelem jött létre, ezért a Ptk. hivatkozott rendelkezése nem alkalmazható, mert ez a rendelkezés azon alapul, hogy a megbízott a díját akkor is követelheti, ha eljárása nem vezet eredményre. A Ptk. az eredményhez kötött, jutalékos díjazást nem szabályozza, arra külön törvényi rendelkezései az irányadók.

A felülvizsgálati eljárásban nem volt vitatott, hogy a felek közötti szerződés 2002. március 26-án megszűnt. Az alperes valójában a szerződés 15. pontjában írtakat be nem tartva mondta fel a szerződést, elzárva ezzel a felperest a teljesítés lehetőségétől. A Legfelsőbb Bíróság nem osztja azt az alperesi álláspontot, hogy mindkét fél kifejezésre juttatta ama akaratát, hogy a szerződést meg kívánja szüntetni. Ezt az előadást a csatolt okiratok, egyéb bizonyítékok nem támasztják alá. Önmagában a jogellenes módon gyakorolt felmondás tudomásul vételéből közös

megállapodásra következtetni alappal nem lehet. Ha a felmondásra szerződésszegő módon került sor, az azt is jelenti, hogy a megbízó a teljesítést (a szolgáltatás elfogadását) jogos ok nélkül tagadja meg, ezért a megbízott a Ptk. 313. § értelmében választhat a késedelem és a lehetetlenülés jogkövetkezményei között. A szerződés teljesítése az alperes jogellenes, szerződésszegő magatartása miatt lehetetlenült. Ezért a felperes a Ptk. 312. §-ának (3) bekezdése alapján kártérítés iránti igénnyel élhetett volna, felperes azonban ilyen kereseti kérelmet nem terjesztett elő, így ebben a kérdésben a perben eljáró bíróságoknak, nem kellett, nem lehetett döntenük, az az eljárás tárgyát nem képezte. A fentebb kifejtett jogi álláspontból következően nem volt vizsgálendő a felülvizsgálati, illetve csatlakozó felülvizsgálati kérelmek által érintett egyéb jogkérdések, így pl. az alkalmazandó átváltási árfolyam, a felperes szerint tévesen meghatározott másodfokú perköltség, az, hogy a jutalék 3 %-os mértéke tekintetében létre jött-e a szerződés módosítása a peres felek között, az alperes, illetve a kínai partnerek között létrejött szerződésben szereplő teljes ár vagy annak egy része veendő figyelembe a jutalékalap meghatározásánál.

A fent kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta a Pp. 275. § (4) bekezdését alkalmazva.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, míg az alperes felülvizsgálati kérelme alapos volt, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján irányadó, Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizesse meg az alperesnek a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének és (5) bekezdésének figyelembe vételével megállapított, másodfokú és felülvizsgálati ügyvédi munkadíjat, mely az ÁFA-t is tartalmazza. A felülvizsgálati perköltség összegének meghatározásánál figyelemmel volt az alperes által megfizetett eljárási illetékre is.

Budapest, 2009.szeptember 15.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. a tanács elnöke,
Dr. Vezekényi Ursula s.k. előadó bíró,
Gyöngyösiné Dr. Gyögyei Klára s.k. bíró**

A kiadmány hitelélül:

*bíróági írnok
(PBné)*